

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 56. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_269-txt-shoot-idm2012.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nu velan! sagde Giæst, jeg er da født i Grønningen i Dannemark og voxde op hos min Fader, som var en meget riig Mand og holdt et fornemt Huus. Der reisde just dengang nogen Spaakoner om i Landet, som de kaldte Voler, og spaaede Folk deres Skiebne, og der blev giort meget af dem, Man bød dem til sig, gjorde Gilde for dem, og gav dem Foræringer til Afskeed. Det Samme gjorde da min Fader ogsaa, og de kom der med deres hele Tienerskab og skulde spaae mig min Skiebne. Jeg laae dengang i Vuggen endnu, da min Lykke skulde paa Bane, og der brændte to Lys over mig. Nu tog de da til Orde om mig, og sagde, at jeg skulde blive en synderlig lykkesom Mand, og det fremfor baade alle mine Forfædre og andre Høvdingbørn i Landet, og det skulde blive baade vist og sandt. Nu var de Voler tre i Tal, men den yngste Norne syndes at de andre to regnede hende for ingen Ting, aldenstund de spaaede saadanne særdeles vigtige Ting, uden at spørge hende til Raads, desuden var der en Flok kaade Knegte som reve hende ned af sin Stol, saa hun blev gruelig vred og raabde bister saa høit som hun kunde, at de andre skulde kun biet lidt med deres gode Ønsker, imens hun fik spaaet mig at jeg skulde ikke leve et Øieblik længer end til det Lys var brændt ud som nu stod tændt ved min Vugge. Da tog den ældste Vole og slukde Lyset og bad min Moder giemme det vel, saa det ikke blev tændt før min Dødsdag kom af sig selv. Derpaa gav min Fader Spaakvinderne deres Foræringer og dermed reisde de og førde den yngste Norne bundet med sig. Da jeg nu blev voxen gav min Moder mig Lyset i min egen Forvaring, og jeg har det hos mig endnu. Hvad vilde du nu her hos os? sagde Kongen. Jo, svarede Giæst, det faldt mig nu saa ind, og saa, tænkte jeg, at eftersom jeg havde hørt Jer meget rose af flinke Folk, kunde I maaskee dog ogsaa gjøre mig noget Godt. Vilst du annamme den hellige Daab, sagde Kongen. Ja, svarede Giæst, paa Jeres Ord. Saa blev han da døbt og Kongen holdt meget af ham og gjorde ham til Hirdmand, og Giæst blev en meget ivrig Christen, han artede sig efter Kongen i alle Maader, og var meget godt lidt iblandt Folk.